

Андрій Михайлович ШУЛЬГА,

доктор юридичних наук, професор

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

Олександр Дмитрович МІНЕНКОВ

(Військова служба правопорядку у Збройних Силах України, м. Київ)

**ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ СТ. 407 КК УКРАЇНИ
(САМОВІЛЬНЕ ЗАЛИШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ АБО МІСЦЯ СЛУЖБИ)**

Стаття присвячена особливостям прикладного застосування кримінального правопорушення, передбаченого ст. 407 Кримінального кодексу України «Самовільне залишення військової частини або місця служби». Визначено проблематику встановлення суб'єктного складу самовільного залишення військової частини або місця служби. Виявлено невідповідність суб'єкта правопорушення, що розглядається із положеннями галузевого закону «Про військовий обов'язок і військову службу». Запропоновано привести у відповідність цей кримінально-правовий інститут. Проаналізовано нормативно-правову базу, на підставі якої сформовано об'єкт кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України. Проаналізовано сутність військової служби як діяльності військовослужбовців, пов'язаної із забезпеченням оборони України, її незалежності та територіальної цілісності. На підставі аналізу нормативно-правових актів визначено, що військовий обов'язок установлюється з метою підготовки громадян України до захисту Вітчизни, забезпечення особовим складом Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також правоохоронних органів спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями. Визначено, що об'єктивну сторону самовільного залишення військової частини або місця служби сконструйовано законодавцем, як формальний склад правопорушення, що зобов'язує слідчого концентруватися на суспільно небезпечному діянні (дії або бездіяльності). Проведено відмежування за суб'єктивною стороною самовільного залишення військової частини або місця служби та дезертирства. Окреслено коло негативних факторів, які становлять причини виникнення та існування такого явища, як самовільне залишення військової частини або місця служби та дезертирства.

Ключові слова: кримінальне правопорушення; склад кримінального правопорушення; суб'єкт кримінального правопорушення; кримінальні правопорушення проти встановленого порядку несення військової служби; військові кримінальні правопорушення; самовільне залишення військової частини або місця служби; дезертирство; військовослужбовець; військова

служба; військовий стан.

Постановка проблеми. Зранку 24 лютого 2022 року суверенна Україна стикнулася із неспровокованою агресією, повномасштабною війною, яку нав'язала так звана росія. Це територіальне утворення з певним народонаселенням безпідставно, невмотивовано, з особливою жорстокістю здійснило напад на суверенну незалежну державу – Україну, яка є загально визнаним учасником міжнародних відносин у визнаних світовим співтовариством кордонах. Зараз вже не приховуються цілі цього злочину – знищення державності України, її суверенітету та незалежності, знищення Української національної ідентичності та свідомості, здійснення геноциду Українського народу. Треба зазначити, що агресія з боку сусідньої росії розпочалася не 24 лютого 2022 року, а ще у 2014 році, з моменту окупації Автономної Республіки Крим та окремих районів Донецької та Луганської областей. У зв'язку з цими трагічними подіями дуже багато громадян України, іноземців й апатридів вимушені були змінити свій звичний уклад життя, втратили роботу, місце навчання, майно, близьких, друзів та знайомих, своє здоров'я та життя.

У зв'язку з чим в Україні вимушено було збільшено кількісний показник Збройних Сил України у тому числі через механізм загальної мобілізації. Це, відповідно, викликало виникнення проблеми самовільного залишення військової частини або місця служби, оскільки мобілізація відбувається не завжди добровільно і на це є свої причини. Також на проблему самовільного залишення військової частини або місця служби також впливають багато інших причин: особистого, міжособистого, психологічно-емоційного, соціального, економічного, юридичного та іншого характеру. Саме тому правильна кваліфікація цього діяння, встановлення його суб'єктного складу, виявлення причин та умов цього кримінально-протиправного явища, а також дійових механізмів їх усунення є запорукою забезпечення захисту України від зовнішніх ворогів, відстоювання суверенітету та незалежності країни, перемоги над агресором й окупантом – так званою росією.

Різноманітні аспекти кримінальної відповідальності за вчинення, як в цілому кримінальних правопорушень проти встановленого порядку несення військової служби, так й самовільного залишення військової частини або місця служби вивчалися в роботах Г. М. Анісімова, В. А. Бугаєва, В. П. Бодаєвського, С. І. Дячука, М. І. Мельника, І. П. Міщука, В. О. Навроцького, О. В. Ободовського, Н. А. Орловської, М. М. Сенько, Є. А. Слюсарчука, М. С. Туркота, С. О. Харитонова, М. І. Хавронюка та інших фахівців в галузі кримінального права.

Мета статті – з'ясувати особливості складу самовільного залишення військової частини або місця служби для оптимального його застосування у правозастосовній діяльності відповідних правоохоронних органів.

Виклад основного матеріалу. Військова агресія з боку так званої росії активувала реалізацію статті 65 Конституції України. Цією нормою

закріплений обов'язок громадянина України захищати Вітчизну, незалежність та територіальну цілісність України, шанувати її державні символи¹. Також, Основним законом передбачено, що оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України. Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. Збройні Сили України та інші військові формування ніким не можуть бути використані для обмеження прав і свобод громадян або з метою повалення конституційного ладу, усунення органів влади чи перешкоджання їх діяльності. Найголовнішим конституційним зобов'язанням України є забезпечення соціального захисту громадян України, які перебувають на службі у Збройних Силах України та в інших військових формуваннях, а також членів їхніх сімей (ст. 17 Конституції України). Тобто, держава має забезпечити такі умови служби у Збройних Силах України, які б унеможливили такі явища, як самовільне залишення військової частини або місця служби чи дезертирства. Особливо в умовах особливого періоду чи воєнного стану. Але це відбувається, і причиною цього є системні проблеми політичного, адміністративного, соціального, економічного, особистого характеру тощо.

Проблема самовільного залишення військової частини або місця служби (ст. 407 КК України) чи дезертирства (ст. 408 КК України), як суміжного складу кримінального правопорушення, є більше, насамперед, глобально-політичною, соціальною та особисто-психологічною, а потім вже юридичною. Сама по собі служба у Збройних Силах України у мирний час не викликала у населення країни такого неоднозначного ставлення. І це зрозуміло. У мирний час мінімальні шанси загинути, отримати поранення чи опинитися у полоні. Але ситуація кардинально змінюється з початком реальних бойових дій як то у повномасштабній війні, чи в умовах локального збройного конфлікту тощо. У цьому випадку населення умовно поділяється на умовні соціальні групи: 1) добровольці – особи, які свідомі того, що держава, регіон, населений пункт, будинок має бути захищено від зовнішніх вражих посягань (для таких людей свобода – це одна з найвищих цінностей і вони йдуть до війська самостійно; 2) мобілізовані – особи, які стають на захист тоді, коли до них звернеться держава в особі спеціально уповноважених осіб (Територіальні центри комплектації та соціальної підтримки (далі ТЦК та СП); 3) непридатні до служби (в силу віку чи стану здоров'я); 4) військовозобов'язані, які мають право на бронювання та відстрочку; 5) військовозобов'язані, які бояться. У свою чергу вони поділяються на: 5.1) військовозобов'язані, які ховаються від уповноважених державою органів та знаходяться в державі (не стаючи на військовий облік, не уточнюючи свої дані тощо); 5.2) військовозобов'язані, які

¹ Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

використовуючи законні та незаконні методи та способи виїхати за межі країни (при цьому, не важливим є, чи збираються вони повертатися чи ні).

Відповідно до антидиспозиції ст. 407 КК України, самовільним залишенням військової частини або місця служби є: 1) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем строкової служби*, а також нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрадження, відпустки або з лікувального закладу тривалістю *понад три доби, але не більше місяця*; 2) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем (крім строкової служби)*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад десять днів, але не більше місяця, або хоч і менше десяти днів, але більше трьох днів, вчинені повторно протягом року*; 3) Самовільне залишення військової частини або місця служби, а також нез'явлення вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад один місяць, вчинене особами, зазначеними в частинах першій або другій цієї статті*; 4) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю *понад три доби, вчинені в умовах особливого періоду, крім воєнного стану*; 5) Самовільне залишення військової частини або місця служби *військовослужбовцем*, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин, *вчинені в бойовій обстановці*, а так само ті самі дії тривалістю *понад три доби, вчинені в умовах воєнного стану*. Таким чином, суб'єктами цього правопорушення є виключно військовослужбовці. При цьому, не має значення до якого роду військ відносить військовослужбовець, строк служби, звання та посада тощо.

Це кримінальне правопорушення є військовим кримінальним правопорушенням або кримінальним правопорушенням проти встановленого порядку несення військової служби. Відповідно, безпосереднім об'єктом цих кримінально-караних діянь виступає саме порядок несення військової служби. Він регламентується, насамперед, Законом України «Про військовий обов'язок і військову службу»¹, Дисциплінарним статутом Збройних Сил України, затвердженим Законом України «Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України»², Статутом внутрішньої служби Збройних Сил України, затверджений Законом України «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України»³, Указом Президента України від 10 грудня 2008 року № 1153 «Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України»⁴, Положенням про військово-лікарську експертизу в Збройних

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

³ Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 548-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

⁴ Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах

Силах України, затверджене наказом Міністерства оборони України від 14 серпня 2008 року № 402¹, Наказом Міністерства оборони України від 10 квітня 2017 року № 206 «Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу»², Указом Президента України від 7 березня 2024 року № 149/2024 «Про звільнення в запас військовослужбовців строкової військової служби»³. Ці нормативні акти встановлюють правила правомірної поведінки військовозобов'язаного щодо реалізації конституційного обов'язку захищати Батьківщину.

Одним з найголовніших питань кваліфікації за ст. 407 КК України є наявний суб'єкт і пов'язане з ним проблема моменту початку та припинення військової служби, тобто правовий статус особи, як військовослужбовця. Для громадянина, призваного на військову службу під час мобілізації, на особливий період, початком військової служби є день відправлення у військову частину з відповідного ТЦК та СП, а не факт прийняття ним військової присяги. Зокрема, про це свідчить правозастосовна практика⁴. Так, з огляду на приписи ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», закон не пов'язує факт прийняття військової присяги з початком проходження військової служби.

Таким чином особа стає військовослужбовцем з дня відправлення у військову частину з відповідного ТЦК та СП, а не факт прийняття ним військової присяги, як стверджується у відповідній правозастосовній практиці. Але об'єктивна сторона правопорушення передбаченого ст. 407 КК України полягає у «самовільному залишенні **військової частини або місця служби**». Тобто, не достатньо мати статус військовослужбовця, а потрібно бути приписаним до конкретної військової частини або нести службу у визначеному документально місці служби. Так, положеннями п.п. 1, 3 ч. 3 ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу» військовослужбовці вважаються такими, що виконують обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника). Таким чином, ознаками **суб'єкта**

України : Указ Президента України від 10.12.2008 р. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

¹ Про затвердження Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 14.08.2008 р. № 402. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1109-08#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу : наказ Міністерства оборони України від 10.04.2017 р. № 206. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0581-17#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

³ Про звільнення в запас військовослужбовців строкової військової служби : Указ Президента України від 07.03.2024 р. № 149/2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/149/2024#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

⁴ Постанова Верховного суду від 15 січня 2025 року. Справа № 233/2667/23. Провадження № 51-4715км24 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124487676>.

кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України, окрім того, що ним є особа фізична – з юридичним статусом військовослужбовця, осудна, тобто особа, яка під час вчинення кримінального правопорушення могла усвідомлювати свої дії (бездіяльність) і керувати ними, як досягла 18 річного віку, віку з якого згідно з чинним законодавством України повинні взяти участь у призові та бути готовими виконувати військову службу, також виконувати обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника).

Також не менш важливим є встановлення того факту, коли особа перестає бути таким суб'єктом. Підставами звільнення військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період є: звільнення за віком; звільнення за станом здоров'я; звільнення у зв'язку з набранням законної сили обвинувальним вироком суду, яким призначено покарання у виді позбавлення волі, обмеження волі або позбавлення військового звання; звільнення через сімейні обставини або інші поважні причини тощо. При цьому, існує встановлений порядок звільнення за однією з вище перерахованих причин: 1) написання рапорту військовослужбовцем з чітким зазначенням причини звільнення та додаванням до нього підтверджуючих документів; 2) розгляд рапорту командиром; 3) прийняття рішення щодо поданого рапорту; 4) реалізація прийнятого рішення.

Відповідно до п. 9 Розділу III Наказу Міністерства оборони України № 531 від 6 серпня 2024 року, розгляд паперового рапорту військовослужбовця всіма його прямими командирами (начальниками) здійснюється: 1) невідкладно, але не пізніше ніж за 48 годин із часу подання військовослужбовцем рапорту – щодо питань, які стосуються військової дисципліни, обов'язків особового складу під час виконання бойових наказів (розпоряджень), збереження життя та здоров'я особового складу, відпустки за сімейними обставинами та з інших поважних причин; 2) у строк не більше 14 днів із дня подання військовослужбовцем рапорту – щодо питань, які не відносяться до питань, визначених підпунктом 1 цього пункту Наказу¹. Інструкція з діловодства в Збройних Силах України містить положення, яке встановлює загальний 30 денний строк для виконання документів, в яких не зазначено строк виконання². Перебіг строку

¹ Про затвердження Порядку організації роботи з рапортами військовослужбовців у системі Міністерства оборони України : наказ Міністерства оборони України від 06.08.2024 р. № 531. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1214-24#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Інструкція з діловодства у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 31.01.2024 р. № 40. URL : <https://turbot.mil.gov.ua/dopomoga-dilovodam/instrukciya-z-dilovodstva-u-zbrojnyh-sylah-ukrayiny> (дата звернення: 05.04.2025).

розпочинається з моменту реєстрації документа у військовій частині, до якої він надійшов. Отже, за загальним правилом рапорт на звільнення має бути розглянутий командиром протягом 30 днів з моменту його реєстрації в стройовій частині. Розглянутим вважається рапорт той, по якому прийнято рішення та це рішення чи відповідь доведена до військовослужбовця належним чином. Відповідь на рапорт має містити рішення з посиланням на акти законодавства та роз'ясненням порядку оскарження. У випадку, коли протягом 30 денного строку відповідь з рішенням по поданому рапорту відсутня, то варто написати рапорт з проханням надати відповідь безпосередньому командирі або направити рапорт командуванню вище, із зазначенням строку подання первинного рапорту. Треба зазначити, що звільнення зі служби має відбуватись після здачі військовослужбовцем посади тому, що це також впливає на строк звільнення.

У разі звільнення військовослужбовця через стан здоров'я, то згідно з Положенням про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України після отримання військовою частиною відповідного висновку (постанови) військово-лікарської комісії про непридатність військовослужбовця до військової служби за станом здоров'я документи про його звільнення з військової служби оформлюються та надсилаються посадовій особі, яка видає наказ про звільнення негайно.

Окремо треба підходити до звільнення військовослужбовця зі служби з моменту завершення виконання бойового завдання. Так, дійсно військовослужбовець, який бере участь у веденні бойових дій, може бути звільнений з військової служби протягом 3-х місяців із дня завершення виконання таких завдань. Але такий вид звільнення можливо застосувати до військовослужбовців, які уклали контракт на строк до закінчення особливого періоду або проходять військову службу за контрактом, дію якого продовжено понад встановлені строки на період до закінчення особливого періоду або до оголошення демобілізації, та які звільняються з підстав, передбачених абзацами «й» або «к» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу»¹. Зокрема цією нормою встановлюється, що військовослужбовець, контрактної форми служби, під час дії особливого періоду (крім періодів з моменту оголошення мобілізації – протягом строку її проведення, який визначається рішенням Президента України, та з моменту введення воєнного стану – до оголошення демобілізації) має право на звільнення на підставі, якщо він уклав контракт на строк до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію та вислужив не менше 24 місяців військової служби за контрактом, і якщо він не висловив бажання продовжувати військову службу під час особливого періоду. Звільнення з військової служби військовослужбовців, які набули право на звільнення зі служби за цією підставою (за бажанням військовослужбовців), здійснюється у строки,

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

визначені центральними органами виконавчої влади, які відповідно до закону здійснюють керівництво військовими формуваннями, але не пізніше трьох місяців з дня набуття такого права, а тих, хто на час набуття права на звільнення зі служби виконують завдання в інтересах оборони України під час дії особливого періоду, беруть безпосередню участь у веденні воєнних (бойових) дій, у тому числі на території проведення антитерористичної операції, а також у районах здійснення заходів із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії держави, що формально чи фактично є учасником воєнних дій проти України, – протягом трьох місяців з дня завершення виконання таких завдань.

При цьому, такий порядок звільнення не стосується мобілізованих військовослужбовців, які мають право на звільнення під час дії режиму воєнного стану.

У свою чергу, Касаційний кримінальний суд у складі Верховного Суду поповнив судову практику позиціями у провадженнях щодо військових кримінальних правопорушень. Зокрема, у постанові від 20 квітня 2023 року у справі № 748/1376/20 (провадження № 51-3107км22) Верховний Суд зазначив, що «дії військовослужбовця, який у встановленому законом порядку не був звільнений з військової служби та який не з'явився на службу без поважних причин в умовах особливого періоду (крім воєнного стану) до військової частини у зв'язку з завершенням строку дії контракту, підлягають кваліфікації за ст. 407 КК України (самовільне залишення військової частини або місця служби)»¹.

Зазвичай процес звільнення зі служби військовослужбовця займає 1-2 місяці, проте трапляються випадки «затягування» у прийнятті рішень або взагалі відсутності реакції на звернення військовослужбовця. В такому випадку доцільно подати скаргу до вищого командування або Міністерства оборони України. Але при цьому обов'язково треба зазначити, що сам факт подачі рапорту, заяви чи інших документів щодо звільнення з військової служби і не з'явлення у військової частини або місця служби під час розгляду цих документів має розглядатися як самовільне залишення військової частини або місця служби. Те ж саме можна сказати і про випадки переведення з одного підрозділу в інший. Доки не прийняте рішення начальником про переведення й цей факт не зафіксований у відповідному наказі, військовослужбовець має виконувати свої службові обов'язки за попереднім місцем служби.

Колізійною є ситуація, коли вже після внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових рішень (далі – ЄРДР) щодо скоєння військовослужбовцем самовільного залишення військової частини або місця служби його намагаються повернути до військової частини (місця служби). З моменту отримання військовою частиною довідки з ЄРДР такі військовослужбовці виключаються зі списків частини та знімаються з усіх видів забезпечення у

¹ Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

Збройних Силах України до рішення суду. Так, відповідно до ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», військова служба призупиняється для військовослужбовців, які самовільно залишили військові частини або місця служби чи дезертирували із Збройних Сил України та інших військових формувань або добровільно здалися в полон, якщо інше не визначено законодавством¹. Нормативно закріплено, що початком призупинення військової служби є день внесення відповідних відомостей до ЄРДР на підставі заяви, повідомлення командира (начальника) військової частини про вчинене кримінальне правопорушення, поданих відповідно до частини четвертої статті 85 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України. Юридичною підставою для призупинення військової служби є отримання військовою частиною письмового повідомлення правоохоронного органу про внесення відповідних відомостей до ЄРДР щодо кримінального правопорушення (витягу з ЄРДР).

Черговою правовою колізією у цьому питанні є рішення Касаційного кримінального суду Верховного Суду у постанові від 4 лютого 2025 року по справі №470/795/23². Цим рішенням встановлюється, що придатність до військової служби під час загальної мобілізації визначається на підставі військово-облікових документів та опитування військовозобов'язаних, наявності скарг на стан здоров'я. Верховний Суд залишив без змін рішення судів попередніх інстанцій. Він вказав, що суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 407 КК України, є військовослужбовець (крім строкової служби). Військовослужбовцем є громадянин України, який проходить дійсну військову службу у складі Збройних сил України та інших військ відповідно до Закону «Про військовий обов'язок і військову службу». А відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 24 зазначеного Закону, як вже зазначалося вище, початком проходження військової служби резервістів під час мобілізації вважається день зарахування до списків особового складу військової частини (військового навчального закладу, установи тощо). При цьому, сторона захисту наголошувала на тому, що придатність обвинуваченого до військової служби за станом здоров'я у встановленому законом порядку, тобто, із проходженням Військово-лікарської комісії (далі ВЛК) не встановлювалась, тому він не може бути суб'єктом самовільного залишення військової частини або місця служби. Однак Верховний суд пристав на сторону обвинувачення, ґрунтуючись на тому, що обвинуваченого було призвано на військову службу під час проведення мобілізації як резервіста та військовозобов'язаного на підставі Указу Президента України від 24.02.2022 р. № 69 «Про загальну мобілізацію», направлено для проходження військової служби до складу військової частини, призначено на посаду

¹ Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

² Постанова від 04.02.2025 р. № 470/795/23 / Верховний Суд. Касаційний кримінальний суд. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/VSP14745> (дата звернення: 05.04.2025).

стрільця, а в подальшому відряджено до іншої військової частини для виконання бойових завдань, то суди попередніх інстанцій дійшли обґрунтованого висновку, що статус військовослужбовця обвинувачений набув у зв'язку з мобілізацією на підставі вказаного вище Указу Президента України «Про загальну мобілізацію» і на момент вчинення інкримінованого йому діяння був військовослужбовцем, а отже він є суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 407 КК. Але такий підхід свідчить про погіршення правового стану особи – військовозобов'язаного. Оскільки згідно із законодавством, призов має складатися із шести послідовних етапів: 1) оповіщення військовозобов'язаного про необхідність з'явитися до ТЦК; 2) прибуття військовозобов'язаного до ТЦК (якщо є необхідність і цього раніше не робили, відбувається уточнення персональних даних, внесення змін у військово-облікові документи й занесення цієї інформації в єдиний державний реєстр); 3) проходження медичного огляду, тобто ВЛК; 4) перевірка наявності підстав надання відстрочки; 5) документальне оформлення призову, тобто видача відповідних розпорядчих актів; 6) відправка до місць проходження військової служби.

Треба наголосити на тому, що кримінальна відповідальність – це ретроспективна відповідальність, що настає вже після вчинення особою кримінального правопорушення. Тому той факт, що військовослужбовця, який вчинив самовільне залишення військової частини або місця служби чи дезертирство і його військова служба була призупинена, він звільняється з посади та вважаються таким, що не виконує (не несе) обов'язків військової служби не виключає його суб'єктності у правопорушеннях передбачених статтями 407, 408 КК України. Контракт про проходження військової служби, а також виплата грошового та здійснення продовольчого, речового, інших видів забезпечення таким військовослужбовцям призупиняються.

Таким чином, щодо суб'єктного складу самовільного залишення військової служби або місця служби (ст. 407 КК України), можна зазначити наступне. По-перше, суб'єктом цього кримінального правопорушення можуть бути лише військовослужбовці – тобто особи, які проходять військову службу. Відповідно до ч. 6 ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», видами військової служби є: 1) базова військова служба; 2) військова служба за призовом під час мобілізації, на особливий період; 3) військова служба за контрактом осіб рядового складу; 4) військова служба за контрактом осіб сержантського і старшинського складу; 5) військова служба (навчання) курсантів вищих військових навчальних закладів та закладів вищої освіти, які мають у своєму складі військові інститути, факультети військової підготовки, кафедри військової підготовки, відділення військової підготовки (далі - вищі військові навчальні заклади та військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти), а також закладів фахової передвищої військової освіти; 6) військова служба за контрактом осіб офіцерського складу; 7) військова служба за призовом осіб офіцерського складу; 8) військова служба за призовом осіб із числа резервістів в особливий період. По-друге, обов'язковим є зарахування до

відповідного військового підрозділу на відповідну посаду із встановленням грошового, продовольчого, речового та інших видів забезпечення, що підтверджується наказом командира (начальника) підрозділу. При цьому, військовослужбовці, військову службу яких призупинено через вчинення правопорушення передбаченого ст. 407 КК України вважаються суб'єктами цього кримінального правопорушення. По-третє, військовослужбовець має виконувати обов'язки військової служби на території військової частини або в іншому місці роботи (занять) протягом робочого (навчального) часу, включаючи перерви, встановлені розпорядком (розкладом занять), чи поза військовою частиною, якщо перебування там відповідає обов'язкам військовослужбовця або його було направлено туди за наказом відповідного командира (начальника).

Тепер щодо об'єктивної сторони самовільне залишення військової частини або місця служби (ст. 407 КК України). Об'єктивна сторона правопорушення, передбаченого ст. 407 КК України, залежить від виду суспільно небезпечного діяння. Так, за ч. 1 ст. 407 КК України об'єктивна сторона полягає у самовільному залишенні військової частини або місця служби військовослужбовцем строкової служби (*хоча на сьогодні такий вид військовослужбовців законодавчо не закріплений, що зобов'язує законодавця привести кримінальне законодавство у відповідність до галузевого законодавства*), а також нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу тривалістю **понад три доби, але не більше місяця**. Частиною 2 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем (крім строкової служби), а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад десять діб, але не більше місяця**, або хоч і **менше десяти діб, але більше трьох діб, вчинені повторно протягом року**. Частиною 3 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби, а також нез'явлення вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад один місяць**, вчинене особами, зазначеними в частинах першій або другій цієї статті. Частиною 4 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин тривалістю **понад три доби**, вчинені **в умовах особливого періоду, крім воєнного стану**. Нарешті, частиною 5 ст. 407 КК України передбачена відповідальність за самовільне залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем, а також нез'явлення його вчасно на службу без поважних причин, вчинені **в бойовій обстановці**, а так само ті самі дії тривалістю **понад три доби**, вчинені **в умовах воєнного стану**.

Це означає, що формами такого діяння можуть бути, як дія – самовільному залишенні військової частини або місця служби військовослужбовцем строкової служби, так і бездіяльність – нез'явлення

його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі. Початковим моментом нез'явлення вчасно на службу є наступний день після дня, в який спливили встановлені строки з'явлення за місцем дислокації військової частини.

При цьому, визначальним для кваліфікації за ст. 407 КК України є дві ознаки об'єктивної сторони – терміни діяння (дії чи бездіяльності) та обстановка його вчинення. По-перше, ці терміни диференціюються наступним чином: 1) ч. 1 – **понад три доби, але не більше місяця**; 2) ч. 2 – **понад десять діб, але не більше місяця, або хоч і менше десяти діб, але більше трьох діб, вчинені повторно протягом року**; 3) ч. 3 – **понад один місяць**; 4) ч. 4 – **понад три доби**; 5) ч. 5 – **понад три доби**. По-друге, для частин 4 та 5 кваліфікуюче значення має обстановка вчинення правопорушення: 1) **особливий період**, крім воєнного стану; 2) **воєнний стан**. Останній відповідно до ст. 1 Закону України «Про оборону України» – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень¹.

Склад кримінального правопорушення передбаченого ст. 407 КК України сформульований законодавцем, як формальний. Це означає, що самовільне залишення військової частини або місця служби вважається завершеним на всі 100 % вже з моменту несанкціонованого залишення розташування військової частини або іншого місця служби або ж з моменту нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі, не відрекомендувався безпосередньому начальнику про прибуття у розпорядження та до виконання обов'язків із військової служби не приступив, тим самим ухилившись від проходження військової служби та виконання покладених на нього обов'язків. Найважливішим є правильне обчислення початкового строку відсутності військовослужбовця у військовій частині або місці служби.

Суб'єктивна сторона складу самовільного залишення військової служби або місця служби проявляється виключно у прямому умислі –

¹ Про оборону України : Закон України від 06.12.1991 р. № 1932-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

військовослужбовець має усвідомлювати суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), та бажати його вчинити, тобто робити все, щоб здійснити самовільне залишення військової служби або місця служби. При цьому, незнання термінів після яких склад самовільного залишення військової служби або місця служби не звільняють особу від кримінальної відповідальності, оскільки діє конституційне положення про те, що незнання закону не звільняє від кримінальної відповідальності (ст. 68 Конституції України).

Так, в одному з кримінальних проваджень Касаційний кримінальний суд Верховного суду України вирішуючи питання щодо розмежування дезертирства (ст. 408 КК України) та самовільного залишення військової служби або місця служби (ст. 407 КК України) у постанові від 1 грудня 2022 року (справа № 297/2178/21, провадження № 51-1204км22) вказав, що дезертирство і самовільне залишення військової служби або місця служби є суміжними складами кримінальних правопорушень, які розмежовуються, зокрема, за ознаками суб'єктивної сторони. Обов'язковою ознакою дезертирства є мета ухилитися від військової служби не тимчасово, а назавжди. Водночас військовослужбовець може заявляти про свій намір ухилитися від військової служби взагалі або ухилитися від неї протягом невизначеного часу (наприклад, доки його не затримать). Фактичний строк відсутності військовослужбовця в місці служби при дезертирстві може не перевищувати однієї доби, що має значення виключно для призначення покарання¹.

Висновки. Кримінальне правопорушення передбачене ст. 407 КК України – Самовільне залишення військової частини або місця служби є кримінальним правопорушенням проти встановленого порядку несення військової служби (військовим кримінальним правопорушенням). Безпосереднім об'єктом визнається порядок несення військової служби. Суб'єктом є військовослужбовець, який приписаний до конкретного військового підрозділу, зарахований на відповідну посаду, отримує фінансове, майнове, та інше забезпечення, може бути командирований до іншого підрозділу, виконувати бойове завдання, проходити навчання, лікування, знаходитися на відпочинку і має припис з конкретною датою прибуття до підрозділу. Об'єктивна сторона полягає або у вчиненні суспільно небезпечної дії – самовільного залишення військової частини або місця служби або суспільно небезпечної бездіяльності – нез'явлення його вчасно без поважних причин на службу у разі звільнення з частини, призначення або переведення, нез'явлення з відрядження, відпустки або з лікувального закладу без поважних причин вчасно, тобто у строк, вказаний у відповідному документі, не відрекомендувався безпосередньому начальнику про прибуття у розпорядження та до виконання обов'язків із військової служби не приступив, тим самим ухилившись від проходження

¹ Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

військової служби та виконання покладених на нього обов'язків. Склад правопорушення формальний. Сам факт вчинення діяння свідчить про закінчений склад кримінального правопорушення, як юридичної підстави настання кримінальної відповідальності. Суб'єктивна сторона полягає у прямому умислі – військовослужбовець має усвідомлювати суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), та бажати його вчинити, тобто робити все, щоб здійснити самовільне залишення військової служби або місця служби на певний час.

Але ж при цьому найголовнішим є не кваліфікація вже вчиненого кримінального правопорушення, а насамперед його попередження, усунення першопричин цього явища (політичних, психологічних, соціальних, юридичних). Мають бути чітко та однозначно вирішена процесуальна процедура встановлення об'єктивних та суб'єктивних ознак складу самовільного залишення військової служби або місця служби, як єдиної юридичної підстави настання кримінальної відповідальності й призначення справедливого покарання, а також умов та підстав звільнення від кримінальної відповідальності, призначеного покарання та його відбування. Тому що на першому місці має стояти піклування держави про своїх захисників, а не переслідування їх за формальними підставами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про військовий квиток осіб рядового, сержантського і старшинського складу : наказ Міністерства оборони України від 10.04.2017 р. № 206. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0581-17#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
2. Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
3. Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 551-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/551-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
4. Про затвердження Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 14.08.2008 р. № 402. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1109-08#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
5. Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України : Указ Президента України від 10.12.2008 р. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (дата звернення: 05.04.2025).
6. Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 р. № 548-XIV. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

7. Постанова Верховного суду від 15 січня 2025 року. Справа № 233/2667/23. Провадження № 51-4715км24 / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124487676> (дата звернення: 05.04.2025).

8. Про затвердження Порядку організації роботи з рапортами військовослужбовців у системі Міністерства оборони України : наказ Міністерства оборони України від 06.08.2024 р. № 531. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1214-24#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

9. Інструкція з діловодства у Збройних Силах України : наказ Міністерства оборони України від 31.01.2024 р. № 40. URL : <https://turbota.mil.gov.ua/dopomoga-dilovodam/instrukciya-z-dilovodstva-u-zbrojnyh-sylah-ukrayiny> (дата звернення: 05.04.2025).

10. Особливості кримінального провадження в умовах воєнного стану : судова практика Верховного Суду. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1482530/> (дата звернення: 05.04.2025).

11. Про оборону України : Закон України від 06.12.1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

12. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 05.04.2025).

13. Постанова від 04.02.2025 р. № 470/795/23 / Верховний Суд. Касаційний кримінальний суд. URL : <https://ips.ligazakon.net/document/VSP14745> (дата звернення: 05.04.2025).

Стаття надійшла до редакції 07.04.2025

Andrii M. SHULHA,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Oleksandr D. MINENKOV

(Military Law Enforcement Service of the Armed Forces of Ukraine, Kyiv, Ukraine)

APPLICABLE ASPECTS OF THE APPLICATION OF ARTICLE 407 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE (UNAUTHORIZED LEAVING OF A MILITARY UNIT OR PLACE OF SERVICE)

The article is devoted to the peculiarities of the applied application of the criminal offense provided for in Art. 407 of the Criminal Code of Ukraine “Unauthorized abandonment of a military unit or place of service”. The issues of

establishing the subject composition of unauthorized abandonment of a military unit or place of service are determined. The inconsistency of the subject of the offense under consideration with the provisions of the sectoral law "On military duty and military service" is revealed. It is proposed to bring this criminal law institution into line. The regulatory and legal framework on the basis of which the object of the criminal offense provided for in Art. 407 of the Criminal Code of Ukraine is formed is analyzed. The essence of military service as an activity of military personnel related to ensuring the defense of Ukraine, its independence and territorial integrity is analyzed. Based on the analysis of regulatory legal acts, it was determined that military service is established in order to prepare citizens of Ukraine to defend the Fatherland, to provide personnel for the Armed Forces of Ukraine, other military formations established in accordance with the laws of Ukraine, as well as special-purpose law enforcement agencies, the positions of which are staffed by military personnel. It was determined that the objective side of the unauthorized abandonment of a military unit or place of service was constructed by the legislator as a formal component of the offense, which obliges the investigator to focus on a socially dangerous act (action or inaction). A distinction was made between the subjective side of the unauthorized abandonment of a military unit or place of service and desertion. A range of negative factors that constitute the causes of the emergence and existence of such a phenomenon as the unauthorized abandonment of a military unit or place of service and desertion was outlined.

Keywords: *criminal offense; component of a criminal offense; subject of a criminal offense; criminal offenses against the established procedure for military service; military criminal offenses; unauthorized abandonment of a military unit or place of service; desertion; serviceman; military service; martial law.*